

mulighed og styrke til at komme til Europa. Derved lades reelle flygtninge og andre nødstedte i de fattige lande i stikken. For de samme midler, der i dag anvendes på spontanasylsøgere i Danmark og EU, ville man kunne hjælpe langt flere mennesker i den fattige del af verden. I det omfang EU landene vil modtage flygtninge, bør de pågældende visiteres gennem flygtningecentre i nærområdet. Beskyttelsen i et EU-land bør være midlertidig, og opholdet i et EU-land bør give mulighed for oplæring i demokrati samt dygtiggørelse, der kan anvendes i hjemlandet, når forholdene tillader, at flygtningen vender tilbage dertil. En sådan midlertidig beskyttelse bør følges op af en repatrieringspolitik, der dels hjælper den enkelte til at rejse hjem og etablere sig og dels i forbindelse med flygtningens tilbagevenden yder direkte hjælp til det pågældende lands genopbygning.

Regeringen bør arbejde for en fælles europæisk politik, der skal bygge på den overordnede målsætning, at landene enes om at opprioritere indsatsen til mere hjælp på stedet og i dets nærområder, ligesom flygtninge, der får opholdstilladelse i et EU-land, som udgangspunkt kun skal have midlertidig opholdstilladelse de første 7 år.

Misbruget af asylinstituttet er et stigende problem. Kun gennem en fælles EU-asylprocedure kan man undgå, at asylinstituttet misbruges til indvandring af personer, der ikke har krav på beskyttelse. Der bør derfor arbejdes hen mod en harmonisering på asylrettens område, ikke blot hvad angår reglerne for sagsbehandling. Der bør tillige arbejdes hen mod en fælles definition af flygtningebegrebet og fælles betingelser for at opnå asyl og humanitær opholdstilladelse.

Danmark er et af verdens rigeste lande og bør tage et medansvar for verdens fattigdoms- og flygtningeproblemer. Men det ansvar skal udmøntes i en hensigtsmæssig bistand. Danmarks udlændingepolitik er, som den administreres i øjeblikket, både præget af uretfærdighed og vilkårlighed. Danmark har i dag overhovedet ikke styr på tilstrømningen af udlændinge hertil. Danmark har overhovedet ikke en flygtningepolitik, idet alle flygtninge bliver til indvandrere. De fattige lande i den tredje verden huser fortsat selv langt den største del af verdens flygtninge.

Men løsningen på verdens flygtningeproblemer ligger ikke i at åbne for større tilgang til Europa. Tværtimod ønsker forslagsstillerne at gå den modsatte vej og styre indrejsen til Vesteuropa. Ingen stat har efter FN's flygtningekonvention pligt til at modtage flygtninge, og at give ly til nogle tusinde i Danmark afhjælper ikke årsagerne til flugt. Hensigten med flygtningekonventionen er ikke, at flygtninge selv skal kunne

udvælge sig f.eks. Danmark som det land, de ønsker at bosætte sig i. Ressourcerne skal tværtimod bruges på at hjælpe de mange svage, der har hjælp behov, frem for som i dag at hjælpe de få, der har været stærke nok til at komme hertil. Den politik har gjort menneskesmugling til en indbringende forretning. Ressourcerne skal udnyttes langt mere rationelt. Den humanitære profil skal skærpes gennem indsats i nærområderne. Det foreslås derfor, at Danmark sammen med andre EU-lande opretter og finansierer tilflugtssteder tæt på de områder, hvorfra store flygtningestrømme udgår, f.eks. i Afrika. Midlerne skal tages af ulandshjælpen og kombineres med bistand til infrastruktur m.v. til de lande, der giver plads for flygtningecentre.

Danmark anvender milliarder af kroner på at huse flygtninge her i landet, som er et af verdens dyreste lande. Senest har indenrigsministeren den 13. marts 2001 i svaret på spørgsmål nr. S 1869 oplyst, at udgifterne alene på Indenrigsministeriets område beløber sig til 4,3 mia. kr. Det begrænser mulighederne for at frigøre de nødvendige ressourcer til at sætte langt mere målrettet ind over for årsagerne til flugt og vandring. I nærområderne ville vi kunne hjælpe langt flere for de samme midler, som vi i dag anvender på udlændinge i Danmark.

Derfor skal bistandsmidler anvendes til at støtte de lande, der i en periode vil modtage flygtninge fra nabolande. Endvidere skal bistandsmidlerne anvendes i forbindelse med repatriering til lande, hvor freden er sikret, og hvortil anerkendte flygtninge derfor kan vende tilbage i sikkerhed. Asylsøgere og flygtninge skal placeres i deres nærområder, naturligvis efter aftale med de lokale regeringer. Dels kan vi på den måde hjælpe mange flere for de samme penge, dels er det ikke meningen med flygtningekonventionen, at mere eller mindre seriøse asylsøgere i den anden ende af verden selv skal kunne udvælge sig det land i Europa, hvor de ønsker at opholde sig. Bistandsmidler skal derimod ikke anvendes til betaling for, at selvdråbte klanledere tager egne borgere tilbage, som intet har at gøre i Danmark, og som ikke har kunnet få opholdstilladelse her. Dette gælder, uanset om bevillingerne sendes direkte til klanledere eller andre i det pågældende land. En sådan samtidighed i ydelsen giver det pågældende land et helt utilstedeligt pressionsmiddel i hænde.

Tværtimod skal bistandsydelse inddrages fra samfund, der i strid med folkeretten nægter at tage egne statsborgere tilbage. Målsætningen er med dette forslag at sikre en mere retfærdig og humanitær flygtningepolitik.